

Les vivències del Senyor Cervell, de Cristina Vidal Garcia

Hola, em dic Cervell i no és per presumir, però sóc el treballador més eficient de tot el planeta Terra. Treballo a totes hores i les úniques en què puc estar més relaxat són les de la Fase REM, tot i que he de seguir treballant. Després d'aquestes hores de glòria, m'aixeco de cop i començo a treballar una altra vegada. Sovint em llevo amb el parietal adolorit.

Jo treballo amb molts companys, però en especial amb els meus dos millors amics: en Cerebel i l'Encèfal. En Cerebel és el típic amic graciós però ximplet. Això sí, és el millor en qui confiar; per altra banda, Encèfal és molt delicat, sensible i es posa nerviós fàcilment, però és l'ésser més organitzat que he conegut i que possiblement coneixeré. Fem un bon equip. També treballo amb les intel·ligents senyoretetes Neurones, amb el Bulb Raquidi (una mica vellet, però treballador) i el meu company, el Cos Callós (nosaltres l'anomenem afectuosament "Callós").

Nosaltres som els principals, però els altres també són mereixedors d'un premi.

El meu treball és bastant estressant, ja que al llarg del dia he de suportar comentaris d'altres cervells espatllats, crítiques (la majoria no gaire agradables) i renyines insuportables. Moltes vegades estic a punt de perdre tots els nervis del Sistema Nerviós Central.

No sóc tan seriós com semblo a simple vista. M'encanta fer bromes sarcàstiques i tenir aquests atacs de riure que no es poden aguantar per molta força que facis per tancar la boca. Sempre m'han dit que sóc molt curiós perquè tinc dues personalitats contràries: una és la personalitat treballadora i concentrada que sempre utilitzo al treball i l'altra és la divertida i despreocupada que utilitzo quan estic amb els meus amics o fent obres artístiques. Per sort, quan al treball surt la personalitat distreta, tinc al Callós al costat perquè em digui que em posi a treballar. Tothom té petits errors.

I com tots, els meus amics fan brometes de mal òrgan amb mi. Em diuen que ja sóc vell només perquè tinc un parell d'arrugues. Jo crec que no n'hi ha per

tant... oi? Com sigui, després em venjo dient “baixet” a Cerebel i “girafa” a Encèfal. Una altra cosa no, però això no acabarà mai.

Això ha sigut tot, amics! El cap dels caps s'ha de capficar en les seves cavil·lacions, que ara ve l'adolescència i les hormones no paren quietes.